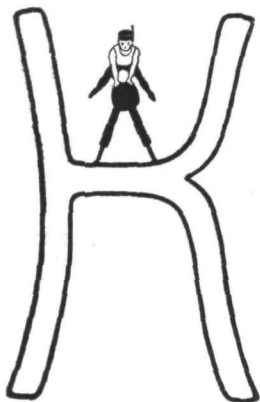

FRAN KOŠIR:

Kovač — modra glavica.

Narodna legenda iz Dravinjske doline.

ristus in sv. Peter sta potovala po svetu iz kraja v kraj. Pa se prigodi, da dospeta nekoč do kovačije, stoječe tik ceste.

Kovač je baš trgal konju s kopita podkev, da mu jo potem popravljenno trdneje zopet pribije na nogo.

Nebeška potovalca vljudno pozdravita, in Kristus de kovaču: »Tudi jaz znam podkovati konja. Ako dovoliš, ti pokažem!«

»Dobro, le pokaži, kako znaš pa ti,« odvrne kovač nepoznanemu sinu nebeškega Očeta.

In Kristus vsame nož, odreže konju nogo, jo nese v kovačnico na nakovalo, udari parkrat s kladivom po podkvi, pritisne odrezani kos noge k ostali nogi, in noga je bila zopet cela, konj pa podkovan.

»To znam napraviti tudi jaz,« pravi kovač odhajajočima potnikoma ter napravi ob prvi priliki tako, kakor je videl Kristusa. Da je bil konj za vedno ob nogo, je kajpak umljivo. Kovač je pač znal konju odrezati nogo, ni pa znal noge napraviti tudi cele.

Čez leto in dan pride zopet Kristus s sv. Petrom po cesti mimo kovačije.

Kovač spozna namah čudežnega kovača ter mu pravi: »E, kakšno zvijačo pa znaš; tudi jaz sem isto poizkušal delati kot ti, ali noge nisem mogel pritrdit nazaj, pa je amen?«

Kristus veli kovaču: »Privedi konja!«

In kovač gre ter prižene iz hleva svojega konja. Kako se začudi kovač, ko vidi, da je Kristus podkoval konja na prav enak način, kakor pred enim letom.

»Nikar se ne čudite,« pravi sv. Peter. »Kaj takega zmore le vsemo-
gočnost Kristusa, ki stoji pred teboj.«

Zvezdica.

*Zvezdica biserna
s tihih višin
v izbo pokukala
kakor spomin.*

*Skrivno cekinov mi
vsula je v pest
in odhitela do
nebesnih cest.*

*Zdaj pa sezidal bom
beli gradič;
živel svobodno kot
jadrni ptič ...*

Davorinov.

